

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200329

UNIVERSAL
LIBRARY

ಒಂದಾಣಮಾಲೆಯ ೧೩ನೆಯ ಪುಷ್ಪ.

ಹೋಸ್ತಮಾಸ್ತರ.

ಬರಹಗಾರರು ' ಕಾಮಕೃಷ್ಣ '

ನವಂಬರ ೧೯೩೨.

(All Rights reserved)

ಪುಷ್ಪ ೬

ಮಾ. ಸಂ. ೧—೪—೦ ಅ. ವ. ಸೇರಿ.

ಮಹನೀಯರೇ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡಿರಿ.

ಕಿರ್ಲೋಸ್ಕರ
ಕಬ್ಬಿಣ ಖುರ್ಚಿ
ಮುಂತಾದ ಫರ್ನಿ
ಚರಗಳು ತಾಳಿಕೆ
ಯಲ್ಲಿ ಬಲುಗಟ್ಟು
ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ
ಕಡಿಮೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ
ಸಾಧಾರಣ ಖುರ್ಚಿ,

ಮಡಿಕೆ ಖುರ್ಚಿಗಳೆಂದು ಎರಡು ಪ್ರಕಾರಗಳಿವೆ. ಹೆಚ್ಚಿನಮಾಹಿತಿ ಬಗ್ಗೆ
ಈಹೊತ್ತಿಗೆ ಬರೆಯಿರಿ. ಕಿರ್ಲೋಸ್ಕರ ಬಂಧುಗಳು ಲಿಮಿಟೆಡ್
ಕಿರ್ಲೋಸ್ಕರವಾಡಿ, (ಜಿ. ಸಾತಾರಾ.)

ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಆಜ್ಞೆ.

ದೇಶೀ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿಯೇ

ವಿಮೆ ಇಳಿಸಿರಿ.

ನಮ್ಮ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಂಪನಿಗಳಿಗಿಂತ ದರಗಳು ಕಡಿಮೆ.
ಪ್ರೀಯರ ವಿಮೆ ಇಳಿಸಲ್ಪಡುವದು. ಕಂತು ತಪ್ಪಿದರೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಪಾಲಿಸಿ
ರದ್ದಾಗುವದಿಲ್ಲ ಸಾಲಿಸಿಕ್ಕುವದು ಇವೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸವಲತ್ತುಗಳಿವೆ.
ಎಜಂಟರು ಬೇಕು.

ದಿ. ಏಶಿಯಾಟಿಕ್ ಗೆನ್ರಲ್ ಮೆಂಟ್ರಿ ಸಿಕ್ಯೂರಿಟಿ ಲಾಯಿಫ್ ಆಶ್ಯುರನ್ಸ್
ಕಂಪನಿಯ ಕರ್ನಾಟಕ ಬೀಫ್ ಎಜಂಟರು--ದೇಶಪಾಂಡೆ ಅತ್ತಾರ
ಆಂಡ ಕಂ. ಹುಕ್ಕೇರಿ ಜಿ ಬೆಳಗಾವಿ.

ಸೂಚನೆ:—ಜಾಹೀರಾತುಗಾರರಿಗೆ ಬರೆಯುವಾಗ 'ಜಂದಾನೆ ಮಾಲೆ'
ಯ ಹೆಸರು ಕಾಣಿಸಿರಿ

ಪೋಷ್ಣಮಾಸ್ತರ.

ಬರವಗಾರ:..... " ಕಾಮ "

ಉಪಾಪೂರನೆಂಬದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿ. ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಗ್ಲೇಯ ಸೊಬ್ಬನು ನೀಲಿಯ ಕಾರಖಾನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದಿದ್ದನು. ಅದು ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಯಾದರೂ ಕೇವಲ ಅಂಗ್ಲೇಯನನ ಕಾರಖಾನೆಯೆಂದು ಆತನ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಸರಕಾರದವರು ಅಲ್ಲೊಂದು ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದರು. ಆ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಕೊಳದ ದಂಡೆಯ ಮೇಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಹುಲ್ಲೂ ಸಾನಾಟಾರಿಯ ಗಿಡಗಂಟೆಗಳೂ ನಾಟಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಆ ಸ್ಥಳವು ಬಳ್ಳಿ ರಮಣೀಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಲಿತ್ತು. ಆ ಪೋಷ್ಣಾಫೀಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಸ್ತರನೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಲಕತ್ತೆಯ ಆ ಮಾಸ್ತರನ ಊರು.

ಆ ನೀಲಿಯ ಕಾರಖಾನೆಯಲ್ಲಿಯ ಕೂಲಿಕಾರರಿಗೆ ಮೈಮೂರಿ ಕೆಲಸ. ತುಸುವಾದರೂ ಬಿಡುವಿರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಜನ ರೊಡನೆ ಸಮರಸವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಕಲೆಯು ಆ ಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ಅವಗತವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಕೂ ಆ ಜನರೊಡನೆ ನಡೆನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತರನು ಒಲು ಅಧ್ಯತೆಯಿಂದಲೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪೋಷ್ಣಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ಗೆಳೆಯರಾಗಲಿ, ಬಂಧುಬಳಗದವರಾಗಲಿ ಯಾರೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ಸಂಬಳವಾದರೂ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ ಇತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಪೀಲೆಯೊಡನೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸುಶೀಲೆಯು ಅದೇ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಬ್ಬ ಅನಾಥ ಬಾಲಿಕೆ. ಅವಳು ಮೋಸ್ಟ್ರಮಾಸ್ತರನ ಮನೆಯ ಕಿರುಕಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲೆಯೇ ಇದ್ದಳು. ದಿನಾಲು ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಲೆ ಮಾಸ್ತರನು ದೀಪಹಚ್ಚಿ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದ “ಸುಶೀಲೆ!”

ಸುಶೀಲೆಯು ಚಾತಕಪಕ್ತಿಯಂತೆ ಮಾಸ್ತರನು ಕೂಗುವ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತ ಹೊರಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕೂತಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಾಸ್ತರನು ಕೂಗಿದೊಡನೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗದೆ ಬಾಗಿಲದೊಳಗಿಂದಲೇ—“ಅಣ್ಣಾ! ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕೂಗಿದಿರಾ” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಹೌದು ನೀನೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ?” ಎಂದು ಮಾಸ್ತರನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಬಹುತರವಾಗಿ ಅವಳು “ಅವ್ವಯ್ಯಾ ಇದೇನು ತಡವಾಯಿತಲ್ಲಾ! ಬೇಗನೇ ಒಲೆಹೊತ್ತಿಸುವೆನೆಂದವಳೇ ಹೊರಡುವಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಮೋಸ್ಟ್ರಮಾಸ್ತರನು—“ಸ್ವಲ್ಪತಡೆ, ಮೊದಲು ನನ್ನ ಚಿಲುಮೆ ಹೊತ್ತಿಸಿ ಕೊಡು; ಆಮೇಲೆ ಒಲೆ ಹೊತ್ತಿಸುವಿಯಂತೆ!” ಎನ್ನುವನು. ಸುಶೀಲೆಯು ಚಿಲುಮೆ ಹೊತ್ತಿಸಿ ತಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಒಳಗೆಹೋಗಿ ಚಿಲುಮೆ ಹೊತ್ತಿಸುವಷ್ಟುಕಾಲ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ಸಂಧಿ ದೊರಕುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮತ್ತು ಅವಳಿಗೆ “ಎನೇ ಸುಶೀಲೆ! ನಿನಗೆ ನಿಮ್ಮವನ ನೆನಪಾಗುವದೇ?” ಎಂದು ಕೇಳುವನು.

ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಲು ಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ಇದೊಂದು ಒಳ್ಳೇ ವಿಷಯ. ಆಕೆಗೆ ತಮ್ಮವನ ನೆನಪು ವಿಶೇಷವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಮಮತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತಂದೆಯ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ತನಗೆ ಒಬ್ಬ ತಮ್ಮನಿದ್ದದ್ದು, ತಾನು ಅತನೊಡನೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದ ಕೆಳದಲ್ಲೆ ಮೀನ ಹಿಡಿದು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು, ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ನೆನಪುಗಳೂ ಅವಳಿಗೆ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. “ಆದರೆ ಅವನ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟು ಮಾತು ಕತೆಗಳಾಗುವದರೊಳಗೆ ಹೊತ್ತೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಕೈಲೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವದೆಂದರೆ ಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ಬೇಸರಿಕೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಇದು ತಿಳಿದೊಡನೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಒಲೆ ಹೊತ್ತಿಸಿ ತನಗೆ ಬಂದಂತೆ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಬಡೆದು ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಉಳಿದ ಹುಳಿ ಪಲ್ಲೆಯೊಡನೆ ತಾನೂ ಅಣ್ಣನೊಡನೆ ಊಟವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

—೨—

ಬಿಡುವಿದ್ದಾಗೆಲ್ಲ ಮಾಸ್ತರನು ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಡೆಸ್ಕಿನ ಹತ್ತರ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವನು. ಆಗ ತಮ್ಮ ಅವನ, ಹಾಗೂ ತಂಗಿಯ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಆತನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳೇ ಹುರಹುರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆತನು ಕಾಡಮಾನೆಯಲ್ಲಿಯ ಕೂಲಿಯ ವರ ಮುಂದಾಗಲಿ, ಗೆಳೆಯರ ಮುಂದಾಗಲಿ ಆ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ಮಾತೆತ್ತಿತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅನಾಥ ಬಾಲಿಕೆಯಾದ ಸುಶೀಲೆಯೊಡನೆ ಮಾತ್ರ ಆ ನೆನಪು ತೆಗೆದು ಅನೇಕ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅದರಿಂದ ಇದೆಲ್ಲ ಆ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಿಕೆಯಾದ ಸುಶೀಲೆಯ ಮನದ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವಳು, ತನ್ನ ತಂದೆಯೇ ಆತನ ತಂದೆ. ತನ್ನ ತಾಯಿಯೇ ಆತನ ತಾಯಿಯೆಂತಲೂ, ಆತನ ಬಂಧುಬಳಗವೇ ತನ್ನ ಬಂಧುಬಳಗವೆಂತಲೂ ತಿಳಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಇಳಿಹೊತ್ತಿನ ಸಮಯ. ಮಳೆಯು ಅದೇ ನಿಂತಿತ್ತು. ತಂಗಾಳಿಯು ಮಂದಮಂದವಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗಿಡಗಳ ಮೇಲಿನ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಕಿಲಿ ಕಿಲೆಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಂಥ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆಯ ಹೊಡತದಿಂದ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಗಿಡಗಳ ಎಲೆಗಳ ಕಡೆಗೂ, ನೀಲಾಕಾಶದೊಳಗೆ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಲೆಯುತ್ತಲಿದ್ದ ಮೋಡಗಳ ಕಡೆಗೂ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕಿರಾಮ ಮುರ್ಛೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿಿದ್ದ ಆ ಮಾಸ್ತರನು.

ಆಗ ಮಾಸ್ತರನು—: ಅಹಹ! ಇಂತಹ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡುವವರು ಒಬ್ಬರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಒಳ

ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ! ” ಎಂದು ಉಸುರುಗರೆದು ಮುಗುಳು ನಗೆಯಿಂದ
 “ ಸುಶೀಲೆ ! ” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಆಗ ಸುಶೀಲೆಯು ಪೇರಿಲ ಗಡದಡಿಯಲ್ಲಿ ಪೇರಿಲಕಾಯಿ ಹರಿದು
 ತಿನ್ನುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ತನ್ನಣ್ಣನ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಸುಶೀಲೆಯು ಲಗುಬಗೆ
 ಯಿಂದ ಓಡಿಬಂದು “ ನನ್ನ ನ್ನೇಕೆ ಕೂಗಿದೆ ಅಂಣಾ ? ”

“ ಹೌದು, ಸುಶೀಲೆ ನಿನಗೆ ಓದುಬರಹ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ”
 ಮಾಸ್ತರನು ಅಂದಿನಿಂದ ದಿನಾಲು ಉಳಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಓದು
 ಬರಹ ಕಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ತುಸುದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಆಕೆಗೆ ಓದುವದಕ್ಕೂ
 ಬರೆಯುವದಕ್ಕೂ ಬರಹತ್ತಿತು.

ಒಂದುದಿನ ಸಂಜೆಯ ಸಮಯ. ಮುಗಿಲೆಲ್ಲ ಕಪ್ಪಾದ ಪೋಷ
 ಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿದೆ. ಸುಶೀಲೆಯು ನಿತ್ಯದಂತೆ ಅಣ್ಣನು
 ಕೂಗಬಹುದೆಂದು ದಾರೀನೋಡುತ್ತ ಹೊರಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು.
 ಆದರೆ ಈ ದಿನ ಅಣ್ಣನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯದಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ಕೂಗುವ ವೇಳೆ
 ಯಾಗಿ ಹೋದರೂ ಆತನ ಕೂಗಿನ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ವಿಚಾರಕ್ಕೂ
 ಕೂಗಾದಳು. ಎಷ್ಟು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗ
 ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಹಾಗೇ ನಿಂತು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ
 ದಳು. ಆದರೆ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಏನೂ ತೋಚದ್ದರಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ
 ನೋಡಿ ಬರಬೇಕೆಂಬುವ ಲವಲವಿಕೆಯಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋದಳು. ಅಣ್ಣನು
 ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡು ಘಾತಕ ಎಚ್ಚರಿಸಬೇಕೆಂದು
 ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದಳು; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತರನು ‘ ಸುಶೀಲೆ ’ ಎಂದು
 ಕೂಗಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ— “ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿರುವದೇ ” ಎಂದು
 ಕೇಳಿದಳು.

“ ಸುಶೀಲೆ ” ಈ ದಿನ ನನ್ನ ಮೈ ಬಿಚ್ಚಿಗಾಗಿದೆ. ಜ್ವರ ಬಂದಿರು
 ವನ್ನೋ ಏನೋ ಕೈ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡು ! ” ಎಂದನು.

ಸುಶೀಲೆಯು ಮೈಗೆ ಕೈ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡಿದಳು. ಮೈ ಕಾಯ್ದು ಕೆಂಡ
 ದಂತಾಗಿತ್ತು. ಒಡನೆಯೇ ಔಷಧೋಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅದೇ ಹಳ್ಳಿಯ
 ಡಾಕ್ಟರನನ್ನು ಕರೆತಂದು ತೋರಿಸಿದಳು. ಔಷಧವನ್ನು ತಾನೇ

ತಂದು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ವೇಳೆ ವೇಳೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಯೆನ್ನದೆ ಬೆಳತನಕ ಹತ್ತರ ಕುಳಿತು ಜಾಗರಣೆಮಾಡಿ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾಸ್ತರನ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಮಾಡಿದಳು. ಅದರಿಂದ ಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ಬೇಗ ವಾಸಿಯಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಹವೆಯು ತಡೆಯದಾಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ಹವೆ ಬದಲಿಸಲು ಬೇರೂರಿಗೆ ತನಗೆ ವರ್ಗಾಗಬೇಕೆಂದು ವರಿಷ್ಠರಿಗೆ ಅರ್ಜಿಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಮಾಸ್ತರನ ಬೇನೆಯು ಗುಣನಾಗುತ್ತಿ ನಡೆದಿದ್ದರಿಂದ ಸುಶೀಲೆಯು ಮತ್ತೆ ನೊಡಲಿನಂತೆಯೇ ಹೊರಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಅಂಣನ ಕೂಗಿನ ದಾರಿಕಾಯುತ್ತ ಕೂಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಆಕೆಯ ಅಂಣನಾದ ಪೋಷ್ಯಮಾಸ್ತರನು ವರಿಷ್ಠರ ಕಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ ಅರ್ಜಿಯ ಉತ್ತರದ ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದ.

ಇದರಂತೆ ಎಂಟು ದಿನಗಳು ಗತಿಸಿದವು. ಒಂದು ದಿನ ಪೋಷ ಮಾಸ್ತರನು “ ಸುಶೀಲೆ ! ” ಎಂದು ಕರೆವ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಆಕೆಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಅನಂದವಾಗಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಓಡಿಬಂದು—“ ಯಾಕೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದಿರಾ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ ಸುಶೀಲೆ ನಾನು ನಾಳೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.....

“ ಅಂಣಾ ! ಎಲ್ಲಿಗೆ ? ” ಎಂದು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಮನೆಗೆ..... ? ”

“ ತಿರುಗಿ ಎಂದು ಬರುವಿರಿ ? ”

“ ಛೇ ಹುಚ್ಚೇ ನಾನಿನ್ನು ತಿರುಗಿ ಬರುವದಿಲ್ಲ ! ”

ಆಮೇಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಮಾಸ್ತರ—“ ನನ್ನ ಅರ್ಜಿಯು ನಾಮಂಜೂರಾಯಿತು !—ಕಿತ್ತೋಗ ಯಲ್ಲುಟ್ಟಿತು—ಅದು ಕಾರಣ ನಾನು ನನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ನಾಳಿನ ದಿನವೇ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಹೋಗುವವನಿದ್ದೇನೆ. ” ಎಂದನು.

ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತತೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ದೀಪವು ಮಾತ್ರ ಮಿಣಿ ಮಿಣಿಯಾಗಿ ಉ :

ಅದರೆ ಪೋಸ್ಟಮಾಸ್ಟರನ ಮನಸಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆತನಿಗೆ ಹಳಹಳಿಯಾಗಹತ್ತಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗಿ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದಿನಿಸಿತು ಆತನಿಗೆ. ಆದರೆ ಬೋಟು ವೇಗದಿಂದ ನಡೆದಿತ್ತು.

ಮಾಸ್ಟರನು ಪಿನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಆದರೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಕವಿಯ ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ವಿಷಯಕ್ಕೆದ್ದ ಸುಭಾಷಿತವು ಅವನಿಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅದೇನಂದರೆ—

ಯಥಾಕಾಷ್ಟಂಚ ಕಾಷ್ಟಂಚ ಸಮೇಯಾತಾಂ ಮಹೋದಧೌ ||
ಸಮೇತ್ಯಚ ವ್ಯಸೇಯಾತಾಂ ತದ್ವದ್ ಭೂತಸಮಾಗಮಃ ||

ಸಾರಾಂಶ:—ಸಾಗರದೊಳಗಿನ ರಭಸದ ತೆರೆಗಳ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ತುಂಡುಗಳು ಹೇಗೆ ಒಂದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಅಗಲುವವೋ ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯರೂ ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಿಲಿತರಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಅಗಲುವರು:—ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ ಅವಳ ನಿಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖಪಡಬಾರದು. ಹೀಗೆಂದು ಮಾಸ್ಟರನು ತನ್ನ ಮನಸಿನ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಆದರೆ ಏನೂ ಅರಿಯದ ಆ ಬಾಲಿಕೆಗೆ-ಸುಶೀಲೆಗೆ—ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ಗಂಧವೂ ಕೂಡವಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಶೋಕಾಗ್ರಸ್ತಳಾದ ಅವಳು ತನ್ನ ಮನಸನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಅಶಕ್ತಳಾದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ಅಣ್ಣ-ಪೋಸ್ಟಮಾಸ್ಟರನು ಇನ್ನೂ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ತನಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಬಹುದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು ಎಂಬ ಭ್ರಾಮಕ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೇ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಂದ-ಆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ-ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲಾರದೆ ಆ ಪೋಸ್ಟಾಫಿಸಿನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವವು ಎಷ್ಟು ಹುಚ್ಚಿರುವದು !

(ಇದು ಕವಿಶ್ರೇಷ್ಠ ಟಾಗೋರರವರ The Postmaster ಎಂಬ ಕತೆಯ ಅನುವಾದ.)

ಕಾಲಗತಿ.

ಸರ್ವಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಒಳ್ಳೇ ಉತ್ಸಾಹ! ಬೀದಿ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಮಂಡಪಗಳು, ಎತ್ತ ನೋಡಿದತ್ತ ಗುಡಿತೋರಣಗಳು, ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರ ಬಣ್ಣದ ಕಾಗದಗಳಲ್ಲಿ ಬಲು ಜಾಣತನದಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಿ ಗೆಯ್ದ ಹೂಮಾಲೆಗಳು, ಬಹು ಮನೋಹರವಾಗಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವವು. ರಾಜಕರ್ಮಚಾರಿಗಳ ಓಡಾಟ! ಆಳುಗಳ ಪೀಕಲಾಟ! ಪ್ರೆಕ್ಷಕರ ಕಲಕಲಾಟ! ಮೋಟಾರುಕಾರುಗಳ ಅಲೆದಾಟ! ಇವೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಸರ್ವಗ್ರಾಮದ ಮುಖ್ಯ ಬೀದಿಗಳೆಲ್ಲ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ಹೋಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತಗಾರರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಚಟುವಟಿಕೆಯು ಇಂದು ಮೂರ್ತಿಗೊಂಡು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ಬಿದ್ದ ಕಸ-ಕಾಜು-ಚೂರು-ಮಲ-ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಬಳೆಯುವದು, ಬೀದಿಗಳ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಹುಲ್ಲು-ಕರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತಿತೆಗೆಯುವದು ಕಾಲುವೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಕಾಲ ಮಲೆತು ನಿಂತು, ಕೊಳೆತು ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ ನಾರುತ್ತಿದ್ದ, ಗುಂಗಾಡುಗಳಿಗೆ ತವರು ಮನೆಯಾಗಿ ಮಲೇರಿಯಾ ರೋಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಿಯಪಾತ್ರವೆನಿಸಿದ ಕೊಳೆನೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ಹೊರಚೆಲ್ಲುವದು, ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಸಗಳು ಬಲು ಎಚ್ಚರದಿಂದಲೂ, ಲಗುಬಗೆಯಿಂದಲೂ ನಡೆದಿದ್ದವು.

ಓದುಗರೆ, ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಸಮಾರಂಭ ಏಕೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ? “ಇಲ್ಲ” ವೆನ್ನುವಿರಾ? ಹಾಗಾದರೆ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಬನ್ನಿ-ಅ! ಎನೆನ್ನುವಿರಿ? “ಎದುರಿಗಿನ ಗೋಡೆಗೆ ಅದೇನೊ ದೊಡ್ಡ ಕಾಗದ ಅಂಟಿಸಿರುವರೆಂದು?” ಹಾಗಾದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಡಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ನೋಡಿ; ಇದೀಗ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಡೆದಿರುವದು ವ್ಯಾಕಂತ್ರ

ಆದರೆ ಪೋಸ್ಟಮಾಸ್ಟರನ ಮನಸಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆತನಿಗೆ ಹಳಹಳಿಯಾಗಹತ್ತಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗಿ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದಿನಿಸಿತು ಆತನಿಗೆ. ಆದರೆ ಬೋಟು ವೇಗದಿಂದ ನಡೆದಿತ್ತು.

ಮಾಸ್ತರನು ಬಿನ್ನ ಮನಸ್ಕನಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಆದರೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಕವಿಯ ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ವಿಷಯಕ್ಕೆದ್ದ ಸುಭಾಷಿತವು ಅವನಿಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅದೇನಂದರೆ—

ಯಥಾಕಾಷ್ಟಂಚ ಕಾಷ್ಟಂಚ ಸಮೇಯಾತಾಂ ಮಹೋದಧೌ ||
ಸಮೇತ್ಯಚ ವ್ಯಪೇಯಾತಾಂ ತದ್ವದ್ ಭೂತಸಮಾಗಮಃ ||

ಸಾರಾಂಶ:—ಸಾಗರದೊಳಗಿನ ರಭಸದ ತೆರೆಗಳ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ತುಂಡುಗಳು ಹೇಗೆ ಒಂದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಅಗಲುವವೋ ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯರೂ ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಿಲಿತರಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಅಗಲುವರು:—ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ ಅವಳ ವಿಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖಪಡಬಾರದು. ಹೀಗೆಂದು ಮಾಸ್ತರನು ತನ್ನ ಮನಸಿನ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಆದರೆ ಏನೂ ಅರಿಯದ ಆ ಬಾಲಿಕೆಗೆ-ಸುಶೀಲೆಗೆ--ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ಗಂಧವೂ ಕೂಡವಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಶೋಕಾಗ್ರಸ್ತಳಾದ ಅವಳು ತನ್ನ ಮನಸನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಅಶಕ್ತಳಾದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ಅಣ್ಣ-ಪೋಸ್ಟಮಾಸ್ಟರನು ಇನ್ನೂ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ತನಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗಬಹುದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು ಎಂಬ ಭ್ರಾಮಕ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೇ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಂದ-ಆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ-ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲಾರದೆ ಆ ಪೋಸ್ಟಾಫಿಸಿನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವವು ಎಷ್ಟು ಹುಚ್ಚಿರುವದು !

(ಇದು ಕವಿಶ್ರೇಷ್ಠ ಟಾಗೋರರವರ The Postmaster ಎಂಬ ಕತೆಯ ಅನುವಾದ.)

ಕಾಲಗತಿ.

ಸರ್ವಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಒಳ್ಳೇ ಉತ್ಸಾಹ! ಬೀದಿ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಮಂಡಪಗಳು, ಎತ್ತ ನೋಡಿದತ್ತ ಗುಡಿತೋರಣಗಳು, ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರ ಬಣ್ಣದ ಕಾಗದಗಳಲ್ಲಿ ಬಲು ಜಾಣತನದಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಿ ಗೆಯ್ದ ಹೂಮಾಲೆಗಳು, ಬಹು ಮನೋಹರವಾಗಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವವು. ರಾಜಕರ್ಮಚಾರಿಗಳ ಓಡಾಟ! ಆಳುಗಳ ಪೀಕಲಾಟ! ಪ್ರೌಢಕಾಲಕಲಾಟ! ಮೋಟಾರುಕಾರುಗಳ ಅಲೆದಾಟ! ಇವೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಸರ್ವಗ್ರಾಮದ ಮುಖ್ಯ ಬೀದಿಗಳೆಲ್ಲ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ಹೋಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತಗಾರರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಚಟುವಟಿಕೆಯು ಇಂದು ಮೂರ್ಛಗೊಂಡು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ಬಿದ್ದ ಕಸ-ಕಾಜು-ಚೂರು-ಮಲ-ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಬಳೆಯುವದು, ಬೀದಿಗಳ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಹುಲ್ಲು-ಕರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತಿತೆಗೆಯುವದು ಕಾಲುವೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಕಾಲ ಮಲೆತು ನಿಂತು, ಕೊಳೆತು ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ ನಾರುತ್ತಿದ್ದ, ಗುಂಗಾಡುಗಳಿಗೆ ತವರು ಮನೆಯಾಗಿ ಮಲೇರಿಯಾ ರೋಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಿಯಸಾತ್ರವೆನಿಸಿದ ಕೊಳೆನೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ಹೊರಚೆಲ್ಲುವದು, ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಸಗಳು ಬಲು ಎಚ್ಚರದಿಂದಲೂ, ಲಗುಬಗೆಯಿಂದಲೂ ನಡೆದಿದ್ದವು.

ಓದುಗರೆ, ಇದಲ್ಲ ಸಮಾರಂಭ ಏಕೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ? “ಇಲ್ಲ” ವೆನ್ನುವಿರಾ? ಹಾಗಾದರೆ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಬನ್ನಿ-ಆ! ಎನೆನ್ನುವಿರಿ? “ಎದುರಿಗಿನ ಗೋಡೆಗೆ ಅದೇನೊ ದೊಡ್ಡ ಕಾಗದ ಅಂಟಿಸಿರುವರೆಂದು?” ಹಾಗಾದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಡಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ನೋಡಿ; ಇದೀಗ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಡೆದಿರುವದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ

ಸಂಗ್ರಾಮ ! ಅಳರಸರೊಡನೆ ಅಸಹಕಾರ. ಕಾಯಿದೇಭಂಗಗಳ ಯುದ್ಧ ! ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರ ಕ್ರಾಂತಿಯುತ ಭೀಕರ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳ ಸುಗ್ಗಿ !! ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ರಾಜವಂಶಕರ್ಮಚಾರಿ-ಗುಪ್ತಕರ್ಮಚಾರಿಗಳ ಸುಳಿ ಬಾಚಿ ! ಹೀಗಿರಲು ಅಲ್ಲಿ ನೀವು ಹೋದುದಾದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಂಧಿಸದೆ ಬಿಡುವರೆ? ಆ ಕಾಗದವು ಎಂತಹದೋ ಅರಿಗೆ ಗೊತ್ತು; ಚಳವಳಿಕಾರರ ಪ್ರಕಟಪಾಪತ್ರ (ಬುಲೆಟಿನ್) ಗಿತ್ರ ಇದ್ದೀತು.

“ ಜನರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಅವನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವರಲ್ಲ ! ಎನ್ನುವಿರಾ ? ” ಹಾಗಾದರೆ ನೀವೂ ಬಲು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ದೂರ ಸಿಂಪು ಅರಿತೂ ಅರಿಯದಂತೆ ಓಡಿಬನ್ನಿ ! “ ಇದೇನು ನೀವು; ಆ ಕಾಗದವನ್ನೇ, ಕಿತ್ತು ತಂದಿರಲ್ಲ. ಯಾರಾವರೂ ಕರ್ಮಚಾರಿಗಳು ನೋಡಿ ಸಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಖಂಡಿತ ವಂಚನೆಯಾದೀತಲ್ಲವೆ? ಎಂಥ ತುಂಟರಪ್ಪಾ ನೀವು!! ” ಇರಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಏನು ಇರುವದೋ ಅವನ್ನಷ್ಟು ಓದಿ ನೋಡುವಾ !

ಈಹೊತ್ತು ಸಂಜೆಯ ನಾಲ್ಕುಗಂಟೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಲಾಟಿ (ಗವ್ವ ನರ್ವರಜನರಲ್) ಸಾಹೇಬರು ಬರುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಆಗ ಇಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯ, ಲೋಕಲಬೋರ್ಡ್, ಮುಂತಾದ ಪ್ರಮುಖ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಮಾನಸತ್ರ ಅರ್ಪಣಾ ಸಮಾರಂಭಗಳು ನೆರವೇರಿಸಲಿವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈಹೊತ್ತು ಮುಂಜಾನೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ದೇಶೀ ಅರಿವೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಐದು ಜನಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗದೆಯು, ಸಂಶಯ ಬರುವಂತೆಯೂ ದೇಶವಿದೇಶಗಳ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಲೂ ಓಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಸಂಚರಿಸ ಕೂಡದು ... ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಅಪ್ಪಣೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಯಾರಾದರೂ ನಡೆದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತೀವ್ರದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಲಾಗುವದು..... ”

ಓಹೋ ! ಓಗೆಯೇ? ಅಂದಲ್ಲಿ ಉರ ತುಂಬ ಈ ಗಲಾಟೆ ನಡೆದಿರುವದು. ಓದುಗರೆ, ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಉಪಯೋಗ

ಎಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಚಾವಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗೋಣ!
ಅಲ್ಲಿ ಏನೇನು ನಡೆದಿರುವದೋ ತಿಳಿದು ಬರುವದು.

ಸ್ಥಾನಿಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಚಾವಡಿಯ ಮುಂದಿನ ಮಹಾದ್ವಾರವು
ಒಳ್ಳೆ ಮನೋಹರವಾಗಿರುವದು. ಏಳಂತಸ್ತಿನ ಗೋಪುರವು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ
ಮುಗಿಲನ್ನು ಮುದ್ದಿಡುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ಚಾವಡಿಯ ಒಳಬದಿಯ
ಸಭಾಮಂಟಪದ ಸಿಂಗಾರವಂತೂ ಬಣ್ಣಿಸಲದಳವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು
ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಸಲಕರಣೆಗಳಿಂದ ಅಂದಚಂದಾಗಿ ಮಾಡಿರುವರು.
ಉಚ್ಚನೀಚ ತರಗತಿಯ ಜನಗಳು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅನೇಕ ತರದ
ಅಸನಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಲಾಟಸೂಹೇಬರಿಗಾಗಿ
ಒಂದು ಉಚ್ಚಾಸನವು ಸೊಬಗಾದ ಅಲಂಕಾರಗಳಿಂದ ಅಂದವಾಗಿ
ಶೋಭಿಸುತ್ತಲಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೆ ವಿದ್ಯುದ್ದೀಪಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚುವ ಏರ್ಪಾಡು
ಮಾಡಿ ವಿವಿಧ ಬಣ್ಣಗಳ ಕಾಜುಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಅವಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸ
ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ.

ಸುಸೌಕರ್ಯ ಇಂಜನಿಯರರಾದ ರಂಗರಾಯರು ಸ್ಥಾನ-
ಸ್ವದ ಮಹಾದ್ವಾರಕ್ಕೂ, ಅದರ ಗೋಪುರಕ್ಕೂ ವಿದ್ಯುದ್ದೀಪಗಳನ್ನು
ತಮ್ಮ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಜನರಿಂದ ಉಚಿತಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಸತೊಡಗಿ
ರುವರು. ಆ ದೀಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೆ ಅವರ ಜಾಣ್ಮೆ
ಯಂತೂ ಹೊಗಳುವಂತಹದು. “ದೇವರು ರಾಜರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಿ,
“ಸುಸ್ವಾಗತಮ್” ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಬಗೆಯಾಗಿ ಆ ವಿದ್ಯು-
ದ್ದೀಪಗಳಿಂದ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಹೆಣೆಸಿರುವರು.

“ಇದೆಲ್ಲವೂ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಗೋಪುರದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು
ದೀಪವನ್ನು ಇಟ್ಟಲ್ಲಿ ಬಹು ಸೊಬಗಾಗುವದು ಅಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು
ರಂಗರಾಯರು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ತನ್ನ ಕೆಳಗಿನ (ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್)
ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

“ಅಹುದು. ಸೊಬಗಾಗುವದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ತುದಿಯ
ವರೆಗೆ ಏರಿ ಮತ್ತು ಎತ್ತರವಾಗಿ ಆ ದೀಪವನ್ನು ಇಡುವವರು
ಯಾರು?”

“ಅದೇನು ದೊಡ್ಡ ಮಾತು; ನಮ್ಮ ಅಳುಗಳನ್ನು ಕೇಳೋಣ; ಯಾರಾದರೂ ಚಟ್ಟನೆ ಎರಿ ಕಟ್ಟಿಬಿಡುವರು.” ಎಂದು ರಂಗರಾಯರು ತಮ್ಮ ಅಳುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ “ಅಲ್ಲಿಗೆ ಏರಲು, ಬಲು ತೊಂದರೆ ಅದು ನಮಗಂತೂ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಗೆದರು.

“ಅಲ್ಲಿ ದೀಪವಿರಿಸುವದು. ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಇರಿಸದಿದ್ದರೆ ಗೋಪುರಕ್ಕೆ ಶೋಭೆಯುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ!” ಹೀಗೆಂದು ರಾಯರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಗುಣಗುಟ್ಟಿ ಕಡೆಗೆ “ಇಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟುಜನ ನೆರೆದಿದೆ! ಮತ್ತಾರಾದರೂ ದೊರಕಬಹುದೆ” ಎಂದು ಬಗೆದು—“ಈ ಗೋಪುರವ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುದ್ದೀಪವನ್ನು ಇರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಗಟ್ಟಿಗರು ಬಂದು ಆ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಪಾರಿತೋಷಕವು ಕೊಡಲಾಗುವದು.” ಎಂದು ಉಚ್ಚಸ್ವರದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಅದರೆ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ರಾಯರು ಅನೇಕ ಯುಕ್ತಿ ಪ್ರಯುಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ಅವಾವೂ ನೆಲೆಗೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ರಾಯರು ಬಹು ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನಗಳಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬ ಗಟ್ಟಿಗನು ರಾಯರೆದುರಿಗೆ ಬಂದು ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ—“ರಾಯರೆ, ನಾನು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವೆನು ಅಪ್ಪಣಿಯಾಗಲಿ” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ, ರಾಯರ ಮುಖವು ಪ್ರಘುಲ್ಲಿತವಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಅವನ ಬೆನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿತ್ತರು. ಕೂಡಿದ ಜನರು—“ಈ ಕೆಲಸ ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಜೀವದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಸಂಗ ಬೇಡ! ಬೇಡ! ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಅವನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದವನ ಹೆಸರು ವೆಂಕಟ. ಅವನು ಆ ಗೋಪುರವನ್ನು ಭರಭರನೆ ಎರಿದನು. ಬಲುಸಾವಧಾನದಿಂದ ರಾಯರು ಹೇಳಿದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತನ್ನ ತೂಕವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಉಚಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುದ್ದೀಪವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ತೊಡಕಿಸಿದನು. ರಾಯರೂ, ಅಲ್ಲಿ

ರುವವರೆಲ್ಲರೂ, ಅವನ ಆ ಸಾಹಸವನ್ನು ಮನವಾರೆ ಹೊಗಳ ತೊಡಗಿದರು.

ಆತರೆ ವೆಂಕನ ಮದ್ಯವವು ಅಂದು, ಅವನಿಗಿಂತಲೂ ಮೊದಲು ಕಾಯುತ್ತಲಿತ್ತೆಂಬಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವನು ಇನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಬರತೊಡಗುವವನು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ತೂಕವು ಆನಂದದ ಉಬ್ಬಿನಲ್ಲಿಯೇ ಏನೇ ಸರಿಯಾಗದೆ ಜೋಲಿ ಹೋಗಿ ಕೆಳಗೆ ದೊಪ್ಪನೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟನು.

ಆಯಿತು. ಜನರು ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ನೆರೆದರು. ಕೆಲವರು ಗಾಳಿ ಹಾಕಹತ್ತಿದರು. ಕೆಲವರು ತಲೆಗೆ ನೀರು ಬಡಿದರು, ಕೆಲವರು ಕಾಲು ಕೈಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಆ ಎಲ್ಲ ಯತ್ನಗಳೂ ವ್ಯರ್ಥವಾದವು. ವೆಂಕನ ಬಾಯಿಂದ ರಕ್ತ ಗ್ಲಂಥಿಯೊಂದು ಹೊರ ಬಿದ್ದಿತು. ವೆಂಕನ ಸ್ವಾಣ ಜ್ಯೋತಿಯು. ಹಾರಿಕೊಯಿತು. ಜನರಲ್ಲಿ ಗಲಭೆಯಿದ್ದಿತು. ಕೆಲವರು ವೆಂಕನಿಗೂ, ಕೆಲವರು ರಾಯರಿಗೂ ದೋಷಕೊಡಹತ್ತಿದರು.

ವೆಂಕನ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಈ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ಅವರೂ ಶೋಕಿಸಿದರು. ರಂಗರಾಯರಿಗೂ ವ್ಯಸನವಾಯಿತು.

ಆದರೇನು? ಯಾವ ಕಾರ್ಯವಾದರೂ ತಡೆದು ನಿಲ್ಲುವದೇ? ಲೋಕ ರೂಢಿಯಂತೆ ವೆಂಕಟನ ಮುಂದಿನ ವಿಧಿಯೂ ಮುಗಿದು ಹೋಯಿತು.

ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೋಪುರದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಣವನ್ನು ಬಲೆಕೊಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಆ ವಿದ್ಯುದ್ವೀಪವು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಸುತ್ತಲೂ, ನೀರುತ್ತ ಅಂದವಾಗಿ ಜನಕ್ಕೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ, ಸಾನಂದಾಶ್ಚರ್ಯಗೊಳಿಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ವೆಂಕಟನು ಈ ಆನಂದಾಶ್ಚರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಾರಣನಾದವನು ಈಗಲ್ಲಿ? ಅವನನ್ನೇ ನಂಬಿ ಬಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಮನೆ ಜನರ ಗತಿಯೇನು?

ಗೊತ್ತಾದ ಪ್ರಕಾರ ಲಾಟಸಾಹೇಬರು ಬಂದರು. ವಿಧಿವಿಧಾನಗಳೆಲ್ಲವು ಮುಗಿದವು. ಗೋಪುರದ ತುದಿಯಲ್ಲಿಯ ವಿದ್ಯುದ್ವೀಪವನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಹೇಬರು ಸಂತೋಷಭರಿತರಾಗಿ ಇಂಜನಿಯರ-ರಂಗರಾಯರ

ಜಾಣತನವನ್ನು ಹೊಗಳಿದರು. ಉಳಿದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ, ಸಭ್ಯಗೃಹ ಸ್ಥರೂ ಲಾಟಸಾಹೇಬರ ಆ ಮತಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೂ ಸ್ವರಗೂಡಿಸಿದರು. ಲಾಟಸಾಹೇಬರು ಅದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ವೇಣುಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಈ ಮಾನಕ್ಕೆಲ್ಲವೂ ಯೋಗ್ಯನಾದ ಆ ವೆಂಕಟನಲ್ಲ ? ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳುವವರಾರು ?

ಮರುದಿನಮಂಜಾನೆ ಲಾಟಸಾಹೇಬರ ಆಗಮನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಿಂದ ದುಡಿದು ಆ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಅಂದಜೆಂದಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೆ, ಬಿರುದು-ಬಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಹಂಚುವ ಸಮಾರಂಭ ! ಸ್ಥಾನಿಕಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಚಾರಿಗಳಿಗೆ ಅವರವರ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಯಾರಿಗೆ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು, ಯಾರಿಗೆ ಬಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು, ಯಾರಿಗೆ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅವರಂತೆ ಇಂಜನಿಯರ ರಂಗರಾಯರಿಗೂ ವಿದ್ಯುದ್ವೀಕವಿರಿಸುವದಲ್ಲಿ ಅವರು ತೋರಿದ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೊಗಳಿ ಅವರಿಗೆ ೧೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉಚಿತವನ್ನು, ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ೨೫ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆಳಕೆಯನ್ನೂ ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಬಂಗಾರದ ಬಿಲ್ಲೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟರು. ಹೆರವರ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ತುಲಸೀಪತ್ರವಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರ ಗಂಟೀನು ಹೋಗುವದು ?

ಆದರೆ ಆ ಬಡವೆಂಕಟನ ಪಾರಿತೋಷವೆಲ್ಲಿ ? ಅವನ ಹೆಂಡಿರು ಮಕ್ಕಳ ವಿಚಾರವೇನು ? ಅವನ ಚಿರವಿರಹದಿಂದಾದ ಅವರ ಶೋಚನೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನು ? ಇವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡುವವರಾದರೂ ಯಾರು ? ಪಾಪ ! ವೆಂಕಟನು ತಾನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಬೀದಿ ಅಂದ ಚೆಂದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಗೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಜನರು ಮಾತ್ರ ಬಳಗೊಳಗೆ ವೆಂಕಟನ ಸಾಹಸನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ತೆಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ತಮಗೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಕಳವಳನ್ನು ರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ಯತ್ನಿಸುವವರಾರು ? ವಾಚಕರೆ, ಇಂತಹ ಜನತೆಯ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿಯೇ ನೋಡಲಿರುವರು ಯಾರೋ. “ ಬೆಕ್ಕಿನ ಕೊರಳಿಗೆ ಗಂಟೆ ಕಟ್ಟಿ

ವವರು?" "ಯಾರ ಹೊಟ್ಟೆಕಡಿದರೆ ಯಾರು ಅಜಿವಾನ ತಿನ್ನ ಬೇಕು?"

ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ 'ಗಾಡೆ' ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವರೆಂದು ಅನ್ನುವಿರಲ್ಲವೇ ನೀವು? ಅದೂ ನಿಜ. ನೋಡಿ!

ಕೇವಲ ಸ್ವಸುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನವಾದ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ-ಕುರುಡ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ-ಸಾಪ! ಆ ಬಡ ವೆಂಕಟನನ್ನು ಅವನ ಅಗಲುವಿಕೆಯಿಂದ ಸರಿತಾಸಗೊಂಡ ಅವನ ನಿಕಟಸಂಬಂಧಿಕರಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರು ನೆನೆಯ ಸುವರು?

ಓದುಗರೇ, ನಡೆಯಿರಿನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬರೋಣವಂತೆ!

ಕಾಲಾಯ ತಸ್ಮೈಃ ನಮಃ! ಕಾಲಾಯ ತಸ್ಮೈಃ ನಮಃ!!

೨ನೇ ವರುಷದಿಂದ ಹೊಸ ಏರ್ಪಾಡು!

ಅಖಿಲ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದಾದ ಪಂಡಿತ ಸಾಮರದಿಂದ ಹೊಗಳಲ್ಪಟ್ಟ.

ಒಂದಾಣೆ ಮಾಲೆ.

ಪ್ರತಿತಿಂಗಳ ನೊದಲನೇ ವಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗುವದು.

ವರ್ಷಾರಂಭ ಜೂನ. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ೧೨ ಕತೆಗಳು ಹಾಗೂ ವರ್ಷಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ೧ ಕತೆ ಉಚಿತ.

ವಾ ಚಂದಾ ಮುಂಗಡ ೧-೪-೦ ಅ. ವೆ. ಸೇರಿ.

ಪೋಷಕರಿಗೆ ೫ ರೂ. ಸಹಾಯಕರಿಗೆ ೧೦ ರೂ.

ಅಜೀನ ಚಂದಾದಾರರಿಗೆ ೨೫ ರೂ.

ಮಾದರಿ ಸಂಚಿಕೆ ಬೇಡುವವರು ೨ ಅಣೆಯ ಅಂಚೆಯ ತಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಕಳಿಸಬೇಕು.

ಜಾಹೀರಾತುಗಾರರಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಸೌಕರ್ಯ.

ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರೆ ನಿಮ್ಮ ಜಾಹೀರಾತು ಕೊಟ್ಟು ಲಾಭಪಡೆಯಿರಿ. ದರಗಳು ಸುಲಭ! ಅಖಿಲ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮಾಲೆಯ ಪ್ರಸಾರವಾಗಿದೆ. ಬೇಗನೇ ಜಾಹೀರಾತು ಕೊಡಿರಿ!

ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ,

ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವಾಮಂಡಲ ಬೆಳಗಾವಿ.

ಹೊಸ ಬಗೆ! ಹೊಸ ಹಾದಿ!! ಹೊಸ ಮಾದರಿ!!

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಗರದ ಹೊಸ ಬಗೆಯ

ಪುಸ್ತಕಗಳು ನಿಮಗೆ ಬೇಕಿದ್ದರೆ

ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವಾ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ.

ಬನ್ನಿ!!

ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸ ಗ್ರಂಥಗಳು.

ಬೆಲೆ ಇಳಿಸಿದೆ!

ವೀರವಲ್ಲಭಭಾಯಿ.

ವೀರ ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಈ ಕರ್ಮಯೋಗಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕನ್ನಡಿಗನು ಓದಲೇಬೇಕು.

ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ ಬೆಲೆ ೮ ಆಣೆ.

ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ.

ಇದೊಂದು ಕರ್ನಾಟಕ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಹೊಸ ಗ್ರಂಥ. ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ಮುದ್ರಣ ಬೆಲೆ ೧ ರೂ.

ವಿಕಾಸವಾದ ಅಥವಾ ದೇವರ ಸತ್ತನೆ?

ಶ್ರೀ. ಎನ್. ಆರ್. ಕುಲಕರ್ಣಿ ಅವರು ಬರೆದುದು.

ದೇವರಾಜ ಪ್ರಾಯಿಜು ಪಡೆದಿದೆ. ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಗ್ರಂಥ. ಬೆಲೆ ೧೧ ರೂ.

ಹಾಳುಹಂಪೆ

(ಸಚಿತ್ರ)

ಹಂಪೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಇದೊಂದು ಕೈಗನ್ನಡಿ ಬೆಲೆ ನಾಲ್ಕುಣೆ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳು.

೧ ಕನ್ನಡಿಗರ ಸರ್ವಸ್ವ ೧-೦-೦

೨ ನರಗುಂದ ಬಂಡಾಯ ೧-೦-೦

೩ ಶರೀರ ಸಾಧನಾಯೋಗ ೧-೦-೦

೪ ಶ್ರೀಗುರು ಚರಿತ್ರ

(ಗದ್ಯ) ೧-೧೨-೦

೫ ದೇವೀದ್ವಯ ದರ್ಶನಪ್ರಭಾವ ೧-೦-೦

೬ ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಕಥೆಗಳು ೦-೫-೦

೭ ಜನಜೀವನ (ವೈಶ್ಯ) ೦-೮-೦

೮ ಕಳ್ಳರ ಕೂಟ (ದೇವಡು) ೦-೬-೦

೯ ಹೊಸ ಹುಟ್ಟು ೧-೦-೦

೧೦ ಉದರ ವೈರಾಗ್ಯ (ನಾ) ೧-೦-೦

ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಸಿಗುತ್ತವೆ.

